

Dilsiz Fahişe-2

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 17 Aralık 2019 18:22 - Son Güncelleme Salı, 17 Aralık 2019 18:25

Yitip giden çocukluğuna hayıflanıyorsun; onu sana geri getirecek nedir bilemiyorsun. Gözlerini kapatsan sonra açsan ve babanın tamirhanesinde olduğunu görsen. Hayat oradan, yeniden başlasa! Geçen bunca zaman da hiç yaşanmamış olsa. Baban sağ olsaydı, tamirhanedeki araba kaldırma makinesi arıza yapıp babanın üzerine düşmeseydi... Ya da bir saate yakın bir süre ambulans beklemeyip onu bir an önce hastaneye götürselerdi, doktorlar müdahale edip babanı kurtarsalardı...

Hayatında ölümle karşılaştığın ilk an işte buydu, babanın kaybı. Babanı kazanın ertesi günü gömdüler. Seni mezarlığa götürmediler, daha sonra defalarca annene babanın mezarına gitmek istediğini söylediğin halde o, hiç oralı olmadı. Birkaç sene sonra korkmadan tek başına dolaşabildiğin günler geldiğinde sık sık babanın mezarına gittin ve her defasında gözyaşı döktün. Babanın seni gördüğünden hatta duyduğundan emindin, ama sen onu göremiyordun; sadece tek bir defa “Ağlama benim güzel kızım, ağlama. Beni üzmem istemiyorsan o güzel gözlerinden yaşlar dökme!” dediğini duyar gibi oldun. Yok yok, “Gibi” yanlış bir sözcük, çünkü sen duyduğuna inanıyordun.

Babanın ölümünden birkaç ay sonra okuldan eve geldiğinde anneni evinizin salonunda bir adamla konuşurken gördün. Oldukça neşeliydi. Sana:

-Şerife bak, bu adam yani Hüseyin Usta bundan sonra senin baban. Git elini öp, dedi.

Adam, senden tarafa bakmadan elini lütfen uzattı ve sen de öptün. O günden sonra Hüseyin Usta babanın hem yatağını hem de tamirhanesini sahiplendi. Bazı geceler yatak odasından gelen kahkaha ve zevk dolu inlemeler duyuyor, bundan çok rahatsız oluyordun. Hatta rahatsızlığın da ötesinde babanın hatırasına karşı yapılan büyük bir saygısızlık olduğunu düşünüyordun. Bir keresinde bu konudaki rahatsızlığını annene söylediğinde seni tersledi ve:

-Başkalarının ne konuştuğunu dinleyeceğine, ne yaptığını gözetleyeceğine yat zıbar, dedi.

Bazı geceler tuvalet ihtiyacın olsa da odandan çıkmaya cesaret edemiyordun. Bir keresinde çok sıkıştın ve çıktın, yatak odasının yanından geçerken gözün yarı açık kapıdan yana kaydı. Annen çırılçıplak ve ayakta idi, Hüseyin Usta da çıplak ama yataktaydı. Annen seni gördü, hemen dışarı çıktı ve ağza alınmayacak sözlerle sana hakaret etti. Ağlayarak tuvalete gittin ve oradan gene ağlayarak odana döndün. Sabaha kadar uyuyamadın. Tan yeri ağarırken gözlerin kapandı.

Başka bir gün.

Dilsiz Fahişe-2

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.

Salı, 17 Aralık 2019 18:22 - Son Güncelleme Salı, 17 Aralık 2019 18:25

Yatağa uzandın, gözlerini yumdun, bir dakika bile geçmeden açtın. Uyumaktan, uyurken kabus görmekten korkuyorsun, en iyisi gözlerini açık bırakmak. Öyle yapıyorsun, odanın içindeki eşyalara bakıp gözlerinin açık olduğunu kendi kendine kanıtlıyorsun. Tabii açık, işte var olan, görüş alanına giren bütün eşyaları görüyorsun. Gördüklerin bunlarla da sınırlı kalmıyor, başka görüntüler de var. Mesela, çok çok yukarlarda bir yerden kilometrelerce aşağısını gözlüyorsun. Burası milyonlarca hatta milyarlarca insanı içine alabilecek büyüklükte bir alafranga tuvalet. Klozetin içinde insanlar var. Kaç kişi mi? Çok. Daha da gelenler var, akın akın... Klozetin içine girmek için sıraya dizilmiş insanlar, yavaş adımlarla ilerliyorlar. Kuyruğun ucu bucağı yok. Geliyorlar, geliyorlar. Sayamayacağın kadar bir sayıya ulaşınca gelenlerin sayısı, duruyorlar ve hepsi başlarını kaldırıp sana bakıyorlar. Sanki senden af diler gibi bir ifade var yüzlerinde. Hayır af dilemiyorlar, belki de sana hakaret ediyorlar, hatta küfrediyorlar.

“Hepiniz adisiniz, aşağılık mahluklarsınız, iğrençsiniz!” diye bağıryorsun

onlara. Duydular ve ses olmayan bir sesle sana cevap verdiler: “Orospu, orospu, orospu...”

Cinlerin tepende, elini bir okyanus büyüklüğündeki sifonun ipine götürüyorsun. Tutup bekliyorsun, belki söylediklerinden pişman olurlar da seni bir yanlış yapmaktan kurtarırlar diye. Ama yüzlerinde böyle bir belirtinin en ufak bir izi bile yok. Bağırma devam ediyorlar: “Orospu, orospu, orospu...” Çıldırıyor, öfken artıyor ve sifonu çekiyorsun, okyanus büyüklüğündeki su kütlesi klozetteki insanların üzerine dökülüyor. Ortalık karışıyor, anaforun etrafında dönen bu insanlar, az sonra klozetin içinden evren kanalizasyonuna akıp gidiyor, hepsi sonsuz bir karanlığın ve sessizliğin içinde kayboluyor.

Pişman oldun. “Neden yaptım, nasıl yaptım?” diye söyleniyorsun; hayıflanıyorsun, pişmanlık duyuyorsun ama biraz sonra bunu hak ettikleri sonucuna varıp pişmanlıktan vazgeçiyorsun. “İyi oldu, dünya insan mikrobundan temizlendi” diyerek teselli buluyorsun.

Bir yandan da soruyorsun: Acaba bu eylemin, sürdürdüğün kötü hayatın bir sonucu muydu? Öyleyse bu kötü hayatın tek sorumlusu sen miydin, diğer insanların, tesadüflerin bunda hiç mi rolü yoktu?

(Devam edecek...)